

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 23/2014-105

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť J. Š., zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Kalinovou, Advokátska kancelária, Cukrová 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 a postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 89/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 porušené boli.

2. J. Š. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť J. Š. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Ivety Kalinovej, Advokátska kancelária, Cukrová 14, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti J. Š. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 23/2014 z 15. januára 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť J. Š. (ďalej len „s'ťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 (bod A) a postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd 1“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 89/2011 (bod B).

A. V konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 koná okresný súd o návrhu s'ťažovateľa z 28. februára 2012, ktorým sa domáha navrátenia dvoch maloletých detí pochádzajúcich z manželstva s'ťažovateľa s odporkyňou (matkou maloletých) do miesta ich

obvyklého pobytu v Českej republike, v ktorom rodina spoločne bývala až do 28. októbra 2011 teda do doby, keď sa matka maloletých (odporkyňa) odmietla do tohto miesta obvyklého bydliska rodiny vrátiť aj s maloletými z návštevy svojich rodičov v Slovenskej republike. Podľa sťažovateľa je predmetné konanie zo strany okresného súdu poznačené zbytočnými prietahmi v konaní a tiež aj jeho neefektívnou činnosťou, a to aj napriek imperatívu obsiahnutému v čl. 11 ods. 3 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003 (ďalej aj „Nariadenie“), podľa ktorého v konaní o navrátenie dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu v prípade, keď bolo dieťa z tohto miesta obvyklého pobytu v členskom štáte EÚ neoprávnene premiestnené do iného členského štátu EÚ, *„Súd, ktorému sa podala žiadosť o návrat dieťaťa podľa odseku 1, koná o žiadosti urýchlene najrýchlejšími postupmi, ktoré mu poskytuje vnútroštátny právny poriadok. Bez toho, aby bola dotknutá prvá veta tohto odseku, súd vydá rozsudok najneskôr do šiestich týždňov od podania žiadosti, ak tomu nebránia výnimočné okolnosti.“*

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd je nielenže v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 nečinný (prvé pojednávanie vo veci nariadil na 10. apríl 2012, t. j. po viac ako 5 týždňoch od podania návrhu, aj napriek tomu, že už rozhodnúť mal „... najneskôr do šiestich týždňov...“, alebo kompletizoval spis na účely jeho predloženia Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) takmer jeden mesiac, alebo po oznámení sťažovateľa 19. decembra 2012 o ukončení konania o trestnom oznámení odporkyne mal nariadiť ďalšie pojednávanie vo veci až po dvoch mesiacoch, a to na 19. február 2013, a pod., pozn.), ale podľa sťažovateľa je jeho činnosť aj neefektívna, keď napríklad žiadnym spôsobom nepostihol odporkyňu, resp. nepoužil voči nej žiadne dostupné procesné prostriedky, aby jej zabránil pri zámernom a účelovom sabotovaní plynulosti konania, napr. účelové ospravedlnenie sa odporkyne z neúčasti na pojednávaní nariadenom na 19. február 2013 telefaxom (a to iba deň pred pojednávaním) z dôvodu choroby spojené s jej žiadosťou o osobné vypočutie v konaní, ktoré mala dôvodiť tým, že jej opätovné vypočutie mal nariadiť krajský súd, pričom okresný súd mal túto žiadosť bez výhrad akceptovať, a to napriek tomu, že z rozhodnutia krajského súdu nemalo podľa sťažovateľa nič také vyplynúť, ako aj napriek tomu, že v konaní bola odporkyňa už vypočutá, a navyše podľa Nariadenia je povinnosťou súdu v konaní o navrátenie dieťaťa

do miesta obvyklého pobytu vypočúť iba toho rodiča, „... ktorý požiadal o návrat dieťaťa a nie rodiča – únoscu...“. Takže podľa sťažovateľa v danom prípade išlo „... o zlyhanie súdu z dôvodu jeho nepripravenosti na nekalé praktiky právnej zástupkyne matky v spojitosti s nedokonalou znalosťou zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach. Postup súdu je neospravedliteľný za situácie, keď neprimeranou dĺžkou konania za súčasného dlhodobého bránenia vzájomného kontaktu detí s otcom je potlačené prirodzené právo detí a otca na rodinný život, čo ohrozuje zdravý duševný vývoj detí a prináša veľké psychické utrpenie otcovi.“. Obdobne napr. okresný súd postupoval aj v prípade, keď právna zástupkyňa odporkyne 31. marca 2013 faxovým podaním pred pojednávaním nariadeným na 2. apríl 2013 žiadala o prerušenie konania z dôvodu, že odporkyňa mala na okresnom súde 1 podať 11. marca 2013 návrh na určenie, že krajinou obvyklého pobytu maloletých je Slovenská republika, konanie o ktorom malo byť vedené pod sp. zn. 19 P 72/2013 (konanie o tomto návrhu bolo napokon zastavené „... z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti a prekážky začatého konania s dotknutým návratovým konaním...“, pozn.). Podľa sťažovateľa bol tento postup odporkyne „obštrukčný“ s cieľom dosiahnuť, aby sa rozhodnutie vo veci samej oddialilo a aby sa okresný súd zaoberal týmto jej účelovým vykonštruovaným procesným podaním na prerušenie konania. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že o obštrukčných zámeroch odporkyne svedčí aj to, že aj keď predmetný návrh (sp. zn. 19 P 72/2013) podala už 11. marca 2013, okresnému súdu túto skutočnosť oznámila až 31. marca 2013, t. j. v deň pracovného pokoja pred konaním pojednávania 2. apríla 2013, ktoré sa jej napokon takto podarilo zmariť. Tým okrem iného spôsobila sťažovateľovi opäť zbytočné náklady vynaložené na toto pojednávanie. Avšak aj napriek uvedenému „Na toto konanie matky ani tentoraz súd podľa sťažovateľa nereagoval primerane situácii a predmetu konania a tolerovaním opakovaných obštrukčných praktík matky súd stavia otca do nerovného postavenia. Jeho konanie tak nesie známky nespravodlivého procesu a svojvôle súdu a spôsobuje zbytočné prieťahy v konaní. Bolo úplne zrejmé, že súd vie, že matka so svojou právnou zástupkyňou používa obštrukčné praktiky úplne vedome. Otec konanie matky považuje za pohrdanie súdom, na ktoré súd nijako nereagoval. Súd pojednávanie odročil z dôvodu rozhodnutia o procesnom návrhu matky na prerušenie konania na deň 30. 4. 2013.“

Súd tak spôsobil ďalšie prietahy v konaní tým, že nerozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania priamo na pojednávaní dňa 2. 4. 2013 a nepokračoval v konaní. Pokiaľ by účastník, ktorý spôsobuje obštrukcie, opakovane podával nezmyselné návrhy na prerušenie konania a súd by o nich musel opakovane rozhodovať a používal rovnaký procesný postup, potom by nikdy nemohlo dôjsť ku skutočnému prejednaniu veci. Ak súd nedokáže efektívne čeliť obštrukčným praktikám jedného z účastníkov konania tak, aby zachoval druhému či ďalším účastníkom rovné postavenie, nemožno hovoriť o spravodlivom procese.“

Podľa sťažovateľa okresný súd následne o predmetnom procesnom návrhu odporkyne na prerušenie konania rozhodol až 15. apríla 2013, takže konal podľa neho nepredvídavo a neefektívne, keďže vedel, že ďalšie pojednávanie nariadil už na 30. apríl 2013, avšak aj napriek tomu rozhodol neskoro, pretože vedel, že musí vyčkat', či sa odporkyňa voči tomuto zamietavému uzneseniu neodvolá, čo sa aj napokon stalo, a teda aj vinou neefektívneho postupu okresného súdu bolo tak zmarené aj pojednávanie nariadené na 30. apríl 2013, a to z dôvodu podania odvolania odporkyňou. *„Je teda zrejmé, že nielen obštrukčné konanie matky, ale aj neefektívnosť vedenia konania malo za následok prietahy v konaní.“*

Okrem toho je podľa sťažovateľa príkladom neefektívneho a nesústredeného postupu okresného súdu v dotknutom návratovom konaní nielen jeho vágny postoj voči vykonštruovaným procesným úkonom odporkyne, ale napríklad aj skutočnosť, že na výzvu Okresného súdu Ostrava (ďalej aj „dožiadany súd“) nedoplnil, resp. nekonkretizoval svoje dožiadanie zaslané tomuto súdu do Českej republiky, v dôsledku čoho Okresný súd Ostrava odmietol vykonať dožiadanie, pretože mu okresným súdom na jeho žiadosť neboli poskytnuté „... doplnkové informácie...“. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že okresný súd aj napriek záväzku Slovenskej republiky dodržiavať Nariadenie vo veci nekonal napríklad ani vtedy, keď mu sťažovateľ sám iniciatívne predložil podklady v záujme urýchleného konania, takže ich už nemusel vyžadovať okresný súd. Príkladom neefektívnej činnosti okresného súdu je podľa sťažovateľa aj to, že krajský súd zrušil prvé rozhodnutie okresného súdu v tejto veci z 23. mája 2012, a to z dôvodu, že okresný súd rozhodol bez náležitého

zistenia skutkového stavu, keď v rozpore s bodom „... 13 písm. b) Haagskeho dohovoru dôsledne nezisťoval sociálne prostredie detí v Českej republike u ústredného orgánu alebo inom príslušnom orgáne v ČR“.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu poukázal ešte na viacero príkladov zdĺhavého, neefektívneho a nesústreďeného postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012, pričom tiež konštatoval, že okresný súd nezjednal nápravu ani napriek dvom ním podaným sťažnostiam na prietahy v konaní adresovaným predsedovi okresného súdu (4. apríla 2013 a v auguste 2013) a jednej sťažnosti na prešetrovanie vybavenia tejto sťažnosti, ktorú sťažovateľ 15. septembra 2013 podal aj predsedovi krajského súdu. Okresný súd naďalej v tejto citlivej záležitosti, o ktorej podľa medzinárodno-právnych záväzkov mal rozhodnúť najneskôr do 6 týždňov, koná už viac ako 1 rok a 10 mesiacov so zbytočnými a neodôvodnenými prietahmi, v dôsledku čoho sa prehĺbuje jeho právna neistota a dlhodobo je narušený aj jeho vzťah s maloletými deťmi.

A.1 Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. Spr 87/2013 z 24. februára 2014 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 2. apríla 2014.

A.2 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem prehľadu procesných úkonov vykonaných okresným súdom v danej veci okrem iného uviedol:

„Na základe vyššie uvedeného som dospel k záveru, že súd postupoval v konaní vzhľadom na charakter sporu bez zbytočných prietahov. Účastníci v priebehu konania využili právo na podanie rôznych procesných návrhov a súd o nich rozhodol. V dôsledku toho sa konanie podstatne predĺžilo, za čo nenesie zodpovednosť súd.“

Podľa článku 11 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí z 25. 11. 1980 justičné orgány zmluvných štátov sa zaviazali v konaní o návrat dieťaťa konať bez odkladu. Čo v danom prípade zo strany Okresného súdu Košice I splnené bolo.

Sťažnosť hodnotím ako nedôvodnú.

Súhlasím, aby ústavný súd pri prejednávaní sťažnosti upustil od ústneho pojednávania.“

A.3 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu uviedla:

„Sťažovateľ vo svojej sťažnosti Ústavnému súdu SR poukázal na to, že k odvolaniu matky zo dňa 25. 6. 2012 doručil Okresnému súdu Košice I svoje vyjadrenie dňa 27. 7. 2012. Okresný súd vo svojom vyjadrení nepodal vysvetlenie, aké úkony vykonával od tohto dňa až do dňa 22. 8. 2012, kedy spis odovzdal odvolaciemu súdu. Okresnému súdu sa vec vrátila na ďalšie konanie dňa 14. 9. 2012. Súd nariadil pojednávanie až na deň 19. 2. 2013. Prieťahy v konaní tak trvali 5 mesiacov.

Keďže matka sa pojednávania nezúčastnila a žiadala ho odročiť, súd odročil pojednávanie na deň 2. 4. 2013. Keďže súd vypočul matku už na pojednávaní dňa 23. 5. 2012 a odvolací súd nezaviazal prvostupňový súd na opätovné vypočutie matky, Okresný súd Košice I. nemal žiaden dôvod na odročenie pojednávania z dôvodu neprítomnosti matky, ktorá bola navyše na pojednávaní zastúpená advokátkou. Dôvod na vypočutie matky neexistoval aj vzhľadom na ustanovenia čl. 11 ods. 5 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003, podľa ktorého je povinnosťou súdu vypočuť toho rodiča, ktorý požiadal o návrat dieťaťa a nie rodiča - únoscu. Konaním súdu tak došlo k ďalším prieťahom.

Po podaní matky na prerušenie konania zo dňa 31. 3. 2013 mohol súd rozhodnúť o tomto návrhu na pojednávaní dňa 2. 4. 2013, avšak pojednávanie opäť odročil na deň 30. 4. 2013. Toto pojednávanie sa opäť nekonalo, keďže súd rozhodol až dňa 15. 4. 2013 o zamietnutí prerušenia konania. Súd napokon rozhodol až na pojednávaní dňa 23. 9. 2013. Odo dňa vrátenia veci odvolacím súdom prvostupňovému súdu uplynula lehota 1 rok.

Okresný súd vo svojom vyjadrení len opísal úkony, ktoré vykonával, ale nijako nezdôvodnil prieťahy, ktoré sťažovateľ namietal v ústavnej sťažnosti, najmä na stranách 4 až 11.

Z uvedených dôvodov je sťažovateľ toho názoru, že jeho právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd,... postupom Okresného súdu Košice I. v konaní č. 11 P/26/2012, porušené bolo.

Sťažovateľ oznamuje, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania Ústavného súdu SR o prijatej sťažnosti. “

B. Konanie vedené okresným súdom 1 pod sp. zn. 19 P 89/2011 je konaním o návrhu matky maloletých podanom 9. novembra 2011, ktorým sa domáha určenia práv a povinností k maloletým deťom pochádzajúcim z jej manželstva so sťažovateľom. Podľa sťažovateľa je aj toto konanie poznačené zbytočnými a neodôvodnenými priet'ahmi, v dôsledku ktorých je mu dlhodobo bránené v stretávaní sa s jeho deťmi, a tým je mu znemožnené podieľať sa na ich výchove. V sťažnosti podanej ústavnému súdu sa sťažovateľ podrobne vyjadril k priebehu a charakteru procesných úkonov okresného súdu 1 a poukázal napríklad na skutočnosť, že aj napriek tomu, že už on sám vo svojom podaní z 3. januára 2012 oznámil okresnému súdu 1, že požiadal Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí (ďalej len „Centrum“) o pomoc pri návrate maloletých do miesta ich obvyklého pobytu v Českej republike, ako aj napriek tomu, že okresný súd 1 mal následne túto informáciu od 30. januára 2012 aj od samotného Centra, a napokon mu začatie vydávacieho konania o navrátenie maloletých do miesta obvyklého pobytu v Českej republike oznámil ešte 7. marca 2012 aj samotný okresný súd, ktorý v tejto veci konal pod sp. zn. 11 P 26/2012, okresný súd 1 aj napriek všetkým uvedeným skutočnostiam podľa sťažovateľa v rozpore s čl. 16 Haagskeho dohovoru o medzinárodnoprávnych aspektoch únosov detí z 25. októbra 1980 konanie neprerušil, ale v ňom pokračoval. Toto konanie napokon prerušil až 7. septembra 2013. Podľa sťažovateľa okresný súd 1, neberúc do úvahy, že v danej veci ide o citlivú záležitosť maloletých, konal vo veci aj napriek sťažnostiam na priet'ahy v konaní adresovaným predsedovi okresného súdu 1 so zbytočnými a neodôvodnenými priet'ahmi, čím sa prehľbuje stav právnej neistoty jeho aj maloletých.

B.1 Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci tohto konania: za okresný súd 1 jeho predsedníčka listom sp. zn. Spr 11/14 zo 7. marca 2014 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu 1 listom z 2. apríla 2014.

B.2 Predsedníčka okresného súdu 1 vo svojom vyjadrení okrem iného uviedla:

„... konanie súdu vzhľadom na časovú následnosť vykonania jednotlivých úkonov zo strany súdu, v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako prieťahy v konaní. Súd pri doručovaní odvolania sťažovateľa zo dňa 21. 6. 2012 ostatným účastníkom konania postupoval v zmysle ust. § 209a ods. 1 a 2 O. s. p., ktoré ukladá súdu prvého stupňa doručiť odvolanie ostatným účastníkom konania a až následne pokiaľ všetkým účastníkom konania uplynie lehota na vyjadrenie sa k odvolaniu, predložiť vec odvolaciemu súdu. Vzhľadom na uvedené, súd v zmysle zachovania procesných práv všetkých účastníkov konania predložil vec odvolaciemu súdu dňa 17. 8. 2012.

Aj keď sa môže javiť ako dôvodné, že súd mal predložiť spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie dňa 7. 8. 2012, t. j. po doručení vyjadrenia sa matky k odvolaniu, keďže dňa 6. 8. 2012 podal sťažovateľ nový návrh na nariadenie predbežného opatrenia, bolo nutné, aby sa najprv prejedávajúci sudca oboznámil s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, tento návrh zhodnotil a stanovil ďalší postup, čo dňa 10. 8. 2012 aj urobil. Následne bol spis predložený krajskému súdu.

Sťažovateľ ako porušenie jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní č. 19 P/89/2011 (str. 20 sťažnosti) považuje konanie súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 31. 7. 2012. ...

Návrh na nariadenie predbežného opatrenia podal sťažovateľ dňa 1. 8. 2012 elektronicky a doplnil ho písomným podaním dňa 6. 8. 2012. Súd posúdil tento návrh ako návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. f/ O. s. p., o ktorom je súd povinný rozhodnúť v lehote určenej v § 75 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré má náležitosti podľa odseku 2, rozhodne súd bezodkladne najneskôr do 30 dní po doručení návrhu. ...

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že 30 - dňová lehota na rozhodnutie súdu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia začína plynúť odo dňa, keď súd má k dispozícii návrh, ktorý spĺňa náležitosti podľa ust. § 75 ods. 2 O. s. p. ...

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že pokiaľ by jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia trpel vadami a nespĺňal by všetky procesné náležitosti návrhu bolo povinnosťou súdu vyzvať ho na odstránenie väd návrhu podľa § 45 O. s. p, čo sa však nestalo.

K tomuto tvrdeniu sťažovateľa uvádzam, že vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa jedná o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu tzv. beznávrhové konanie. V týchto konaniach je súd z úradnej moci povinný sám odstraňovať nedostatky a vady podaní, a neuplatňuje sa tu ust. § 43 O. s. p., ako to zákon priamo definuje v § 75 ods. 3 O. s. p. Z uvedeného dôvodu nebol sťažovateľ na odstránenie väd a na doplnenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyzvaný.

Vzhľadom na uvedené je lehotou pre rozhodnutie súdu o nariadení predbežného opatrenia v zmysle ust. § 75 ods. 4 O. s. p. lehota počítaná od dňa podania správy kolíznym opatrovníkom, pretože návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia len spolu podanou správou kolízneho opatrovníka spĺňal náležitosti návrhu podľa § 75 ods. 2 veta prvá O. s. p., a preto súd o návrhu sťažovateľa rozhodol v zákonnej lehote (23. 8. 2012 plus 30 dní) a to dňa 12. 9. 2012.

V zmysle uvedeného mám za to, že ani pri rozhodovaní súdu o návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 31. 7. 2012 neboli súdom spôsobené prierahy v konaní.

Poukazujem tiež na skutočnosť, že v konaní č. 19 P 89/2011 súd rozhodol predbežným opatrením o úprave styku otca s maloletými deťmi už uznesením zo dňa 30. 5. 2012. Aj keď uznesením zo dňa 30. 5. 2012 o predbežnom opatrení nebolo rozhodnuté na základe návrhu sťažovateľa, aj toto rozhodnutie rieši otázku styku sťažovateľa s maloletými deťmi a preto nedošlo zo strany súdu ani k porušeniu základných práv sťažovateľa v zmysle Dohody o ochrane ľudských práv a základných slobôd dohodnutých Radou Európy 4. 11. 1950 a jej čl. 6 a čl. 8.

Prierahy v konaní sťažovateľ vidí aj v tom (str. 21 sťažnosti), že súd v období od 4. 10. 2012 do dňa 7. 11. 2012 t. j. 24 pracovných dní vo veci nekonal. ...

Z prehľadu úkonov vykonaných súdom v období, ktoré sťažovateľ označuje ako obdobie, počas ktorého súd nekonal vyplýva, že tvrdenie sťažovateľa nie je pravdivé, pretože v predmetnom období súd vykonával úkony dané mu zákonným ustanovením § 209a O. s. p. - doručoval odvolanie otca na vyjadrenie ostatným účastníkom konania a vybavoval podanie z Polície ČR.

Zo znenia ust. § 209a ods. 2 O. s. p. vyplýva, že súd mohol najskôr predložiť vec na rozhodovanie o odvolaní na krajský súd dňa 30. 10. 2012, t. j. deň nasledujúci potom,

ako uplynula ÚPSVaR lehota na vyjadrenie sa k odvolaniu. Aj keď došlo zo strany súdu k pochybeniu v tom, že odvolanie sťažovateľa zo dňa 4. 10. 2012 bolo dané do kancelárie senátu 19 P až 7. 11. 2012 a následne bolo doručované účastníkom konania, súd sa snažil toto svoje pochybenie napraviť okamžitým vykonávaním úkonov vo veci. Súd predložil vec následne odvolaciemu súdu dňa 13. 11. 2012, čo nemožno považovať za prieťahy v konaní, pretože senát 19 P nevybavuje len toto jedno konanie, musí konať priebežne aj v iných konaniach. Senát 19 P vybavuje len agendu „P“ - agendu starostlivosti súdu o maloletých a ku dňu 13. 11. 2012 bolo v senáte 19 P 344 vecí, ktoré napadli na súd v r. 2012.

Na základe vyššie uvedeného mám za to, že sťažnosť sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Košice - okolie je neopodstatnená.

Zároveň Vám oznamujem, že súhlasím s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti a ospravedlňujem sa za oneskorené vyjadrenie k prijatej sťažnosti.“

B.3 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu I uviedla:

«V čl. 1. Okresný súd Košice - okolie odmietol hodnotenie súdu ako prieťahy v konaní vzhľadom na jednotlivé úkony súdu. Súd poukázal na to, že odvolanie otca proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia doručoval ostatným účastníkom konania na vyjadrenie a čakal na vyjadrenie matky.

Podľa § 75 ods. 6) O. s. p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 75 ods. 8) O. s. p. o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

Z uvedeného je zrejmé, že Okresný súd Košice - okolie nad rámec ustanovení občianskeho súdneho poriadku zbytočne predlžoval konanie tým, že doručoval odvolanie otca účastníkom konania a čakal na ich vyjadrenie.

Okresný súd Košice - okolie uviedol, že sťažovateľ podal dňa 6. 8. 2012 ďalší návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Toto sa nezakladá na pravde, keďže sťažovateľ dňa 6. 8. 2012 neposlal súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ale vyzval Okresný súd Košice - okolie na predloženie svojho odvolania odvolaciemu súdu. Sťažovateľ vo svojej výzve poukázal na to, že od podania jeho odvolania uplynulo 45 dní. Táto výzva bola zároveň sťažnosťou na zbytočné prietahy v konaní a bola adresovaná predsedovi Okresného súdu Košice - okolie. Sťažovateľ žiadal predsedu súdu, aby ho písomne vyrozumel o vybavení jeho sťažnosti. Predseda súdu sťažovateľovi písomné stanovisko neposkytol. To, že sudca vyzval ÚPSVaR Košice na vyjadrenie k návrhu otca na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 6. 8. 2012, nemalo žiadne opodstatnenie vzhľadom k tomu, že navrhovateľ takýto návrh dňa 6. 8. 2012 nepodal a aj vzhľadom k ustanoveniam § 75 ods. O. s. p. Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľ postup Okresného súdu Košice-okolie za prietahy v konaní.

Okresný súd Košice - okolie poukazuje na ustanovenia § 75 ods. 2 O. s. p. Podľa názoru súdu návrh sťažovateľa nespĺňal náležitosti podľa tohto ustanovenia. S týmto názorom sťažovateľ nesúhlasí, keďže jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 31. 7. 2012 spĺňal predpísané náležitosti a na zaslanie návrhu kolíznemu opatrovníkovi neboli žiadne dôvody vzhľadom k ustanoveniam § 75 ods. 6) O. s. p. Lehota na rozhodnutie súdu teda začala plynúť odo dňa doručenia návrhu súdu.

Sťažovateľ navyše dňa 22. 8. 2012 žiadal, aby Okresný súd Košice - okolie založil o návrhu otca na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 31. 7. 2012 pomocný spis, keďže súd odoslal kompletný spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti nariadenému predbežnému opatreniu 19 P/89/2011-206 zo dňa 30. 5. 2012. Keďže súd pomocný spis nezaložil, dochádzalo tým k prietahom v konaní vo veci rozhodnutia o návrhu sťažovateľa zo dňa 31. 7. 2012. ...

Podľa ustanovení § 97 O. s. p. mal súd buď spojiť obidva návrhy na nariadenie predbežného opatrenia alebo mal návrh zo dňa 31. 7. 2012 vylúčiť na samostatné konanie, resp. založiť pomocný spis.

Pochybenie Okresného súdu Košice - okolie je zjavné aj z toho, že odvolací súd v prevyšujúcej časti vrátil vec súdu prvého stupňa ako predčasne rozhodnutú. Následne okresný súd dňa 7. 9. 2012 doplnil svoje uznesenie, pričom sa v odôvodnení odvolal aj na návrh sťažovateľa zo dňa 31. 7. 2012.

Dňa 12. 9. 2012 Okresný súd Košice - okolie rozhodol uznesením č. k. 19 P/89/2011-409 tak, že konanie o návrhu otca na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 31. 7. 2012 o úprave styku otca s maloletými deťmi zastavil z dôvodu litispendencie. Aj z toho rozhodnutia súdu vyplýva, že mal v súlade s ustanovením § 97 O. s. p. konania o nariadenie predbežného opatrenia spojiť a až potom rozhodnúť.

Napokon pochybenie Okresného súdu Košice - okolie spočívalo aj v tom, že dňa 4. 9. 2013 konanie 19 P/89/2011 prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Košice I. pod č. k. 11 P/26/2012. O skutočnosti, že na Okresnom súde Košice I. sa vedie konanie, ktoré má vyznám pre určenie príslušnosti súdu pre konanie o úprave práv a povinností k maloletým deťom Okresný súd Košice - okolie vedel už dňa 7. 3. 2012, kedy od Okresného súdu Košice I. dostal oznámenie o začatí konania č. k. 11 P /26/2012 a tiež z oznámenia z Centra pre medzinárodnoprávnú ochranu detí do dňa 30. 1. 2012 o žiadosti otca o návrat detí do Českej republiky.

Dňa 4. 10. 2012 prijal Okresný súd Košice - okolie odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 12. 9. 2012, č. k. 19 P/89/2011-405. V úradnom zázname súdu na čísle listu 463 zo dňa 7. 11. 2012 je uvedené, že odvolanie otca podané dňa 4. 10. 2012 došlo do kancelárie „P“ dňa 7. 11. 2012. Súd predložil vec odvolaciemu súdu až 13. 11. 2012, teda až 40 dní od doručenia odvolania súdu. ...

Organizácia práce Okresného súdu Košice - okolie vykazuje vážne chyby, ktoré viedli k prietahom v konaní.»

*Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„... Právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Košice I. v konaní č. 11 P/26/2012... postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní č. 19 P/89/2011... porušené bolo. ...*

Okresnému súdu Košice I. v konaní č. 11 P/26/2012... Okresnému súdu Košice-okolie v konaní č. 19 P/89/2011... sa prikazuje, aby konali bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 34.000,- €.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 275,94 € na účet advokátky JUDr. Ivety Kalinovej...“

2. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

3. Sťažnosť sťažovateľa v tejto veci, v ktorej bol sudcom spravodajcom pôvodne sudca Juraj Horváth, prijal 15. januára 2014 na ďalšie konanie II. senát ústavného súdu. V zmysle ustanovení Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok k rozvrhu práce“) boli veci predtým pridelené bývalým sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi, Jurajovi Horváthovi a Jánovi Lubymu (ktorým skončilo funkčné obdobie) ako sudcom spravodajcom, a ktoré neboli do 4. júla 2014 skončené prijatím konečného rozhodnutia pléna ústavného súdu alebo príslušného senátu ústavného súdu, prípadne odložením podania podľa § 23a zákona o ústavnom súde prerozdelené. S účinnosťou od 14. júla 2014 bola jedna tretina nanovo pridelená sudkyňi ústavného súdu Jane Baricovej, ktorá sa v súlade s rozvrhom práce stala členkou III. senátu, a veci, v ktorých je sudkyňou spravodajkyňou Jana Baricová, prerokúva III. senát ústavného súdu. Z tohto dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol III. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

A. Zo sťažnosti, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 P 26/2012, pričom pre rozhodnutie vo veci boli relevantné tieto procesné úkony:

- 28. február 2012 – okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal navrátenia maloletého syna pochádzajúceho z jeho trvajúceho manželstva s odporkyňou do miesta jeho obvyklého pobytu v Českej republike v zmysle Nariadenia, pretože odporkyňa mala maloletého neoprávnene zadržiavať v Slovenskej republike, zatiaľ čo ich maloletá dcéra ostala u sťažovateľa (otca) v Českej republike,

- 2. marec 2012 – okresný súd informoval okresný súd 1, na ktorom prebiehalo na návrh odporkyne konanie o určenie práv a povinností k maloletým, o doručenom návrhu,

- 6. marec 2012 – okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 10. apríl 2012,

- 7. marec 2012 – okresný súd uznesením ustanovil maloletým kolízneho opatrovníka (Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice) a súčasne ho vyzval, aby prešetril pomery v rodine odporkyne a podal o tom správu, okrem toho okresný súd vyzval odporkyňu, aby sa vyjadrila k návrhu, a o návrhu na začatie konania okresný súd informoval aj Centrum a doručil mu aj predvolanie na pojednávanie s tým, aby zistil, či medzi rodičmi maloletých neprebíha mediácia, napokon okresný súd vyzval okresný súd 1, aby oznámil stav konania o úprave práv k maloletým vedeného pod sp. zn. 19 P 89/2011,

- 10. apríl 2012 – za prítomnosti sťažovateľa, ako aj odporkyne a ich právnych zástupcov sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo na účely pokračovania vo vypočutí odporkyne odročené na 23. máj 2012,

- 18. máj 2012 – sťažovateľ sa vyjadril k premetu konania a rozšíril žalobný petit aj o navrátenie maloletej do miesta obvyklého bydliska v Českej republike, ktorú medzičasom mala odporkyňa vyzdvihnúť z materskej škôlky v Čechách a odniesť na Slovensko,

- 23. máj 2012 – v prítomnosti sťažovateľa, odporcu a ich právnych zástupcov bola vypočutá odporkyňa, ktorá okrem iného vypovedala, že sťažovateľ počas ich manželstva nikdy sexuálne neobťažoval ani ju, ani maloletých, a následne okresný súd vyhlásil

uznesenie, ktorým nariadil návrat maloletých do miesta ich obvyklého bydliska v Českej republike,

- 25. jún 2012 – odporkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podala odvolanie proti uzneseniu,

- 22. august 2012 – vec bola predložená krajskému súdu,

- 12. september 2012 – krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoP 266/2012 zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (14. september 2012),

- 15. október 2012 – okresný súd vypracoval dožiadanie pre Okresný súd v Ostrave na účely vykonania dôkazu zistením sociálnych a výchovných pomerov v bydlisku sťažovateľa v Českej republike,

- 12. november 2012 – dožiadaný súd z Českej republiky žiadal od okresného súdu spresniť údaje poskytnuté v dožiadaní, konkrétne žiadal, aby okresný súd uviedol adresu miesta, ktoré je považované v Českej republike za miesto obvyklého pobytu maloletých a v ktorom mal prešetriť sociálne pomery, a pod.,

- 28. december 2012 – okresnému súdu bolo doručené oznámenie dožiadaného súdu v Českej republike o odmietnutí vykonania dožiadania z dôvodu, že okresný súd na jeho žiadosť o doplnenie a spresnenie údajov dožiadania nereagoval,

- 7. január 2013 – Centrum urgovalo odpoveď na svoju žiadosť z 25. októbra 2012 o stave konania,

- 8. január 2013 – okresný súd nariadil pojednávanie na 19. február 2013,

- 18. február 2013 – odporkyňa faxom o 5.41 h. oznámila, že týmto dňom bola uznaná za práceneschopnú, a preto ospravedlnila svoju neúčasť na pojednávaní nariadenom na 19. február 2013 s tým, že uviedla, že trvá na svojej účasti, pretože aj krajský súd mal nariadiť jej osobné vypočutie,

- 19. február 2013 – uskutočnilo sa pojednávanie v prítomnosti sťažovateľa a právnej zástupkyne odporkyne, avšak bolo kvôli neprítomnosti odporkyne odročené na 2. apríl 2013,

- 1. marec 2013 – okresný súd uznesením rozhodol o povinnosti odporkyne nahradiť sťažovateľovi trovy, ktoré vynaložil na účasť na pojednávanie konaní 19. februára 2013, na ktoré sa odporkyňa nedostavila,

- 8. marec 2013 – okresný súd vyzval ošetrojúcu lekárku odporkyne, aby sa vyjadrila k jej zdravotnému stavu,

- 31. marec 2013 – okresnému súdu bolo doručené podanie odporkyne, ktoré podala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, v ktorom žiadala, aby okresný súd konanie v danej veci prerušil z dôvodu, že iniciovala na okresnom súde 1 konanie o určenie, že miestom obvyklého pobytu maloletých je Slovenská republika, a súčasne odporkyňa doložila aj správu svojej ošetrojúcej lekárky o jej zdravotnom stave počas posledného pojednávania,

- 2. apríl 2013 – konalo sa pojednávanie v prítomnosti sťažovateľa, kolízneho opatrovníka a právnej zástupkyne odporkyne, ktorá predložila lekársku správu (z pohotovosti, pozn.), že odporkyňa je práceneschopná, pričom okresný súd bez prerokovania veci na účely rozhodnutia o procesnom návrhu odporkyne na prerušenie konania toto pojednávanie bez ďalšieho odročil na 30. apríl 2013,

- 8. apríl 2013 – odporkyňa podala odvolanie proti uzneseniu z 1. marca 2013,

- 9. apríl 2013 – sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní,

- 15. apríl 2013 – okresný súd uznesením zamietol návrh odporkyne na prerušenie konania,

- 26. apríl 2013 – okresný súd zrušil pojednávanie nariadené na 30. apríl 2013 z dôvodu, že uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ešte nenadobudlo právoplatnosť,

- 29. apríl 2013 – sťažovateľ sa sťažoval na postup okresného súdu čo sa týka zrušenia nariadeného pojednávania, a súčasne predložil rozhodnutie okresného súdu 1 sp. zn. 19 P 72/2013 zo 16. apríla 2013, ktorým bolo zastavené konanie o návrhu odporkyne na určenie, že miestom obvyklého pobytu maloletých je Slovensko, kvôli konaniu ktorému odporkyňa žiadala konanie prerušiť, a súčasne okresný súd oznámil e-mailom sťažovateľovi, že ďalšie pojednávanie sa bude konať 28. mája 2013,

- 9. máj 2013 – odporkyňa podala odvolanie proti uzneseniu z 15. apríla 2013, ktorým bol zamietnutý jej návrh na prerušenie konania,

- 14. máj 2013 – okresný súd zrušil pojednávanie nariadené na 28. máj 2013, z dôvodu odvolaní podaných odporkyňou,

- 7. jún 2013 – okresný súd predložil spis krajskému súdu,
- 12. júl 2013 – krajský súd uznesením sp. zn. 8 CoP 213/2013 potvrdil uznesenie okresného súdu z 1. marca 2013, ktorým okresný súd uložil odporkyňi zaplatiť sťažovateľovi náklady za neuskutočnenie pojednávania, a súčasne druhým uznesením sp. zn. 8 CoP 214/2013 krajský súd potvrdil aj uznesenie okresného súdu z 15. apríla 2013, ktorým okresný súd zamietol návrh odporkyne na prerušenie konania,
- 18. júl 2013 – spis bol vrátený späť okresnému súdu,
- 30. júl 2013 – sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní,
- 12. august 2013 – okresný súd nariadil pojednávanie na 23. september 2013,
- 27. august 2013 – sťažovateľ podal návrh na vydanie predbežného opatrenia na účely úpravy jeho styku s maloletými,
- 3. september 2013 – okresný súd uznesením návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol,
- 23. september 2013 – uskutočnilo sa pojednávanie v prítomnosti sťažovateľa i odporkyne, ako aj jej právnej zástupkyne, pričom strana odporkyne nenavrhovala jej osobné vypočutie napriek ich prednesom v minulosti, ale navrhli vypočuť maloletú, s čím nesúhlasil prítomný kolízny opatrovník, sťažovateľ konkretizoval žalobný petit, ktorý okresný súd uznesením odobril, a napokon okresný súd po ukončení dokazovania vyhlásil vo veci uznesenie, ktorým nariadil vydanie maloletých do miesta ich obvyklého pobytu v Českej republike, súčasne bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu z 3. septembra 2013 o zamietnutí jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia,
- 11. október 2013 – okresnému súdu bola doručená žiadosť sťažovateľa o vydanie opravného uznesenia k uzneseniu z 23. septembra 2013, a to z dôvodu chyby v písaní, pretože okresný súd slovo „*předit*“ v časti žalobného petitu naformulovaným sťažovateľom v zmysle „*.....matka je povinná předit dětí otci do...*“ preložil nie ako „*odovzdať*“, ale „*predať*“,
- 14. október 2013 – okresný súd vydal opravné uznesenie v zmysle žiadosti sťažovateľa,

- 21. október 2013 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti II. a V. výroku uznesenia z 23. septembra 2013, ktoré sa týkali jednak určenia jeho vykonateľnosti a jednak trov konania, a súčasne bolo okresnému súdu doručené aj odvolanie odporkyne voči uzneseniu z 23. septembra 2013,

- 25. november 2013 – krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoP 370/2013 potvrdil uznesenie okresného súdu z 23. septembra 2013 vo výroku, ktorým bol nariadený návrat maloletých do Českej republiky, zmenil ho vo výroku upravujúcim vykonateľnosť vydania maloletých a v časti o trovách konania krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, súčasne krajský súd ďalším uznesením sp. zn. 7 CoP 371/2013 zrušil uznesenie okresného súdu z 3. septembra 2013, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia na úpravu jeho styku s maloletými, a v tejto časti vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu,

- 28. november 2013 – spis bol vrátený okresnému súdu,

- 6. december 2013 – okresný súd uznesením konanie vo veci návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia o úprave styku s maloletými vylúčil na samostatné konanie,

- 13. december 2013 – okresnému súdu bolo doručené podanie odporkyne, ktorým žiadala, aby vydal k uzneseniu z 23. septembra 2013 doplnujúce uznesenie, ktorým by spresnil, ktorá adresa sa považuje za miesto obvyklého bydliska maloletých,

- 21. január 2014 – okresnému súdu bolo doručené podanie odporkyne, ktorým sa domáhala vydania opravného, resp. dopĺňajúceho uznesenia k uzneseniu z 23. septembra 2013,

- 17. február 2014 – okresný súd postúpil vec krajskému súdu,

- 16. apríl 2014 – krajský súd uznesením sp. zn. 8 CoP 72/2014 rozhodol, že nevyhovuje návrhu odporkyne na vykonanie opravy odôvodnenia uznesenia z 23. septembra 2013,

- 28. apríl 2014 – spis bol postúpený späť okresnému súdu,

- 13. jún 2014 – súdny spis bol okresným súdom predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o dovolaní odporkyne proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 CoP 370/2013.

A.1 Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. ...

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým prihliada na skutočnosť, že predmetom napadaného konania je riešenie otázky bydliska maloletých detí v inej krajine, t. j. ide o taký predmet konania, ktorý si vyžaduje mimoriadnu starostlivosť a pozornosť súdu venovanú

efektívnemu a rýchlemu postupu (II. ÚS 2/01), aby bol naplnený účel súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04).

Navyše vzhľadom na skutočnosť, že v danej veci ide o konanie s cudzím prvkom, je potrebné požiadavku na mimoriadne citlivý, efektívny a promptný postup súdu aplikovať v úzkej interakcii so znením Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, podľa ustanovenia čl. 11 ods. 1 a 3 ktorého, ak osoba podá žiadosť na príslušné orgány členského štátu, aby dosiahla návrat dieťaťa, ktoré bolo neoprávnene premiestnené alebo zadržané v inom členskom štáte Európskej únie (ďalej len „členský štát“) ako členskom štáte, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, súd ktorému podala žiadosť o návrat dieťaťa, koná o tejto žiadosti urýchlene, najrýchlejšími postupmi, ktoré mu poskytuje vnútroštátny právny poriadok, pričom súd vydá rozsudok najneskôr do šiestich týždňov od podania žiadosti, ak tomu nebránia výnimočné okolnosti.

1. V súvislosti s prvým kritériom „zložitost' veci“ ústavný súd predmetné konanie, ktorého predmetom je vydanie maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, nehodnotí ako zložité, či už po stránke právnej, alebo skutkovej a túto zložitost' nenamietal vo svojom vyjadrení ani samotný okresný súd.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka posudzovaného konania v procesnom postavení navrhovateľa, ústavný súd nezistil v jeho správaní žiadnu takú skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu posudzovaného konania. Sťažovateľ bol v predmetnom konaní aktívny, zúčastnil sa na všetkých nariadených pojednávaniach a nielen na výzvy okresného súdu, ale aj iniciatívne predkladal dôkazný materiál a podávaním sťažností na priet'ahy v konaní predsedovi okresného súdu, ako aj urgovaním

postupu okresného súdu, tiež aktívne pristupoval k chráneniu si svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

3. Napokon s prihliadnutím na § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, ako aj s prihliadnutím na imperatív urýchleného postupu v danom konaní vyjadrenom v Nariadení sa ústavný súd zaoberal aj postupom okresného súdu.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že príčinou porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote nie je len konanie poznačené dlhšími obdobiami nečinnosti, ale jeho príčinou môže byť aj na prvý pohľad síce aktívny postup orgánu verejnej moci, ktorý sa však vyznačuje neefektívnou a nesústredenou činnosťou s negatívnym dopadom na požiadavku urýchleného rozhodnutia vo veci samej.

V danom prípade postup okresného súdu bol postihnutý krátkodobými obdobiami nečinnosti, neefektívnosťou a nesústredenosťou. Ústavný súd hodnotil priebeh konania prísnejšie, zohľadňujúc imperatív urýchleného konania vyjadrený pre daný typ konania v Nariadení. Vzhľadom na uvedené tak ústavný súd v danom prípade (v porovnaní s hodnotením priet'ahov v iných typoch konaní, pozn.) už aj kratšie časové úseky nekonania okresného súdu s ohľadom na okolnosti veci, ako aj s ohľadom na predmet konania vyhodnotil ako obdobia nečinnosti majúce v konečnom dôsledku za následok oddialenie rozhodnutia vo veci samej za hranicu časovej akceptovateľnosti zhmotnenej v dotknutom Nariadení.

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 nekonal v súlade s už uvedeným imperatívom urýchleného a efektívneho konania v danej veci v období od 14. septembra 2012, keď bol spis po odvolacom konaní vrátený späť okresnému súdu, do 8. januára 2013, keď okresný súd nariadil vo veci pojednávanie, t. j. okresný súd efektívne nekonal viac ako 3,5 mesiaca, čo v štádiu konania,

ktoré v danom momente trvalo už viac ako 10 mesiacov (od 28. februára 2012), hoci mal v ňom okresný súd rozhodnúť už do šiestich týždňov, je neakceptovateľné. Okresný súd síce v tomto období 15. októbra 2012 vypracoval dožiadanie adresované príslušnému súdu v Českej republike na zistenie výchovných pomerov pre maloleté deti u sťažovateľa, avšak uvedené realizoval v čase, keď už správu o výchovných pomeroch u sťažovateľa mal doručenú 5. októbra 2012 od Úradu pre medzinárodnoprávnu ochranu detí Českej republiky, pričom správa bola následne okresnému súdu postúpená 19. októbra 2012 aj Centrom, a napokon podanie tohto dožiadania okresným súdom ostalo bez praktického výsledku, pretože okresný súd ho nesprávne vypracoval a na výzvu dožiadaného súdu z Českej republiky na jeho opravu z 12. novembra 2012 ani nereagoval, takže dožiadateľný súd 28. decembra 2012 vrátil toto dožiadanie okresnému súdu bez vecného vybavenia. Okrem toho ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd 8. januára 2013 nariadil pojednávanie vo veci až po urgenciách Centra, ktoré žiadalo správu o stave konania a o ďalšom postupe v konaní 25. októbra 2012, ako aj 7. januára 2013.

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd konal neefektívne aj v období od 2. apríla 2013, keď sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré okresný súd odročil na 30. apríl 2013 z dôvodu nutnosti rozhodnúť o procesnom návrhu odporkyne na prerušenie konania, okresnému súdu doručenom pred pojednávaním 31. marca 2013, o ktorom v okolnostiach danej veci okresný súd mohol a mal rozhodnúť priamo na pojednávaní bez nutnosti jeho odročovania (napokon o tomto návrhu bolo rozhodnuté až 15. apríla 2013 po sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu 9. apríla 2013 – pozri ďalej, pozn.). Napokon okresný súd v dôsledku tohto svojho neúčelného a nesústredeného konania sám zmaril aj odročené pojednávanie, ktoré sa malo konať 30. apríla 2013, ktoré potom, ako usúdil, že uznesenie z 15. apríla 2013, ktorým zamietol návrh odporkyne na prerušenie konania, ešte nenadobudlo právoplatnosť, 26. apríla 2013 zrušil.

V postupe okresného súdu ústavný súd zistil aj ďalšie neefektívne a nesústredené úkony. Okresný súd v danom konaní postupoval neefektívne nielen pri nariadovaní pojednávaní, ktoré v špecifických okolnostiach danej veci nariadoval s neprimeraným

časovým odstupom, bez toho, aby v tomto medziobdobí vykonával nejaké dokazovanie nevyhnutné na rozhodnutie vo veci (napr. pojednávanie konané 19. februára 2013 bolo odročené až na 2. apríl 2013 alebo napr. po vrátení spisu z krajského súdu 18. júla 2013 okresný súd až po sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní z 30. júla 2013 podanej predsedovi okresného súdu nariadil pojednávanie na 23. september 2013), ale v určitých štádiách konania okresný súd iba registroval „procesné želania účastníkov konania“ bez reálneho vplyvu na vecný priebeh konania. Okresný súd napríklad pojednávanie konané 19. februára 2013 odročil na základe žiadosti odporkyne na pojednávaní kvalifikovane zastúpenej, ktorá sa z účasti na tomto pojednávaní ospravedlnila z dôvodu práceneschopnosti, pričom svoju žiadosť o odročenie pojednávania odôvodnila nutnosťou jej vypočutia, pretože tak to mal podľa jej tvrdenia nariadiť vo svojom rozhodnutí krajský súd. Okresný súd si túto argumentáciu odporkyne bez ďalšieho osvojil (t. j. bez preverenia, či krajský súd skutočne nariadil opätovné doplňujúce vypočutie odporkyne, pozn.) a pojednávanie odročil na 2. apríl 2013. V ďalšom konaní (pojednávanie uskutočnené 23. septembra 2013) už odporkyňa ani jej právna zástupkyňa netrvali na osobnom vypočutí a odporkyňu na ďalších pojednávaniach okresný súd nevypočul. Okrem toho následne okresný súd iba na podnet sťažovateľa dodatočne vyzýval ošetrujúcu lekárku odporkyne, aby sa vyjadrila k jej zdravotnému stavu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 26/2012 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, vzhľadom na to, že napadnuté konanie bolo skončené rozhodnutím okresného súdu z 23. septembra 2013 v spojení s rozhodnutím krajského súdu z 25. novembra 2013.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj finančné zadosťučinenie.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto priznal sťažovateľovi s prihliadnutím na všetky okolnosti veci finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

III.

B. Zo sťažnosti, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh konania vedeného okresným súdom 1 pod sp. zn. 19 P 89/2011, pre rozhodnutie vo veci boli relevantné tieto procesné úkony:

- 9. november 2011 – okresnému súdu 1 bol doručený návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala určenia práv a povinností k maloletým deťom pochádzajúcim z jej

manželstva so sťažovateľom, a to z dôvodu, že navrhovateľka sa mala s maloletými „po dohode rodičov“ presťahovať na Slovensko, pretože v Českej republike jej kvôli pracovnej zaneprázdnenosti sťažovateľa nemal kto pomôcť s deťmi, z tohto dôvodu musela prerušiť aj vysokoškolské štúdium, pričom sa domáhala, aby jej boli maloletí zverení do výchovy a aby sťažovateľ prispieval na ich výživu, súčasne sa v tomto smere domáhala aj vydania predbežného opatrenia,

- 1. december 2011 – okresný súd 1 uznesením ustanovil maloletým kolízneho opatrovníka a súčasne vydal uznesenie o predbežnom opatrení, ktorým zaviazal sťažovateľa platiť na maloletých výživné,

- 30. december 2011 – sťažovateľ sa odvolal proti uzneseniu o predbežnom opatrení, pričom v ten istý deň zaslal odvolanie sťažovateľa okresný súd 1 na vyjadrenie právnej zástupkyňi navrhovateľky a tiež kolíznemu opatrovníkovi,

- 4. január 2012 – okresnému súdu 1 bolo doručené odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu o predbežnom opatrení,

- 9. január 2012 – sťažovateľ namietal miestnu nepríslušnosť okresného súdu 1 a tiež podal odvolanie proti uzneseniu z 1. decembra 2011, ktorým bol maloletým ustanovený kolízny opatrovník,

- 13. január 2012 – okresný súd 1 zaslal odvolanie navrhovateľky zo 4. januára 2012 na vyjadrenie sťažovateľovi, súčasne zaslal právnej zástupkyňi navrhovateľky na vyjadrenie námietku sťažovateľa týkajúcu sa nepríslušnosti okresného súdu 1 a napokon tiež zaslal odvolanie navrhovateľky na vyjadrenie kolíznemu opatrovníkovi, ktorého súčasne vyzval na prešetrenie výchovných pomerov maloletých v bydlisku navrhovateľky,

- 24. január 2012 – navrhovateľka žiadala nariadiť nové predbežné opatrenia o zverení maloletých do jej starostlivosti,

- 26. január 2012 – okresnému súdu 1 bola doručená správa kolízneho opatrovníka a súčasne vydal uznesenie o predbežnom opatrení, ktorým dočasne zveril maloletých do výchovy navrhovateľky,

- 30. január 2012 – spis bol predložený krajskému súdu,

- 6. február 2012 – krajskému súdu bolo okresným súdom 1 postúpené vyjadrenie sťažovateľa k odvolaniu navrhovateľky, ako aj podanie Centra; krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoP 39/2012 zmenil uznesenie o predbežnom opatrení z 1. decembra 2011 v určení

výšky sumy, ktorú mal sťažovateľ platiť na výživu maloletým, a súčasne ďalším uznesením sp. zn. 7 NcC 6/2012 rozhodol, že okresnému súdu 1 vracia vec vo veci námietky sťažovateľa o miestnej nepríslušnosti z dôvodu jej nedôvodného predloženia krajskému súdu,

- 10. február 2012 – spis bol vrátený okresnému súdu 1 a súčasne mu bola doručená žiadosť navrhovateľky o vydanie osvedčenia „... podľa čl. 39 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003 ...“ o vykonateľnosti uznesenia z 26. januára 2012,

- 24. február 2012 – okresnému súdu 1 bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu z 26. januára 2012, ktorým boli maloletí zverení do dočasnej starostlivosti navrhovateľky,

- 7. marec 2012 – okresnému súdu 1 bola doručená správa od okresného súdu o tom, že u neho prebieha na návrh sťažovateľa konanie o navrátenie maloletých do miesta ich obvyklého pobytu v Českej republike,

- 27. marec 2012 – spis bol predložený krajskému súdu,

- 2. apríl 2012 – krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoP 102/2012 zmenil uznesenie okresného súdu 1 z 26. januára 2012 tak, že návrh navrhovateľky na dočasné zverenie jej maloletých do výchovy zamietol,

- 5. apríl 2012 – spis bol vrátený okresnému súdu 1,

- 23. máj 2012 – navrhovateľka žiadala zveriť jej predbežným opatrením maloletých do starostlivosti a aby bol sťažovateľovi uložený zákaz stretávať sa s nimi,

- 30. máj 2012 – okresný súd 1 uznesením dočasne zveril maloletých do výchovy navrhovateľky a upravil styk sťažovateľa s nimi,

- 22. jún 2012 – sťažovateľ podal odvolanie proti predbežnému opatreniu z 30. mája 2012 a predložil listinné dôkazy,

- 1. august 2012 – sťažovateľ podal návrh na vydanie predbežného opatrenia, čo sa týka dočasnej úpravy jeho styku s maloletými,

- 20. august 2012 – spis bol predložený krajskému súdu,

- 27. august 2012 – krajský súd uznesením sp. zn. 8 CoP 344/2012 potvrdil uznesenie okresného súdu 1 z 30. mája 2012 o dočasnom zverení maloletých do výchovy navrhovateľke a vo zvyšnej časti, pokiaľ išlo o úpravu styku maloletých so sťažovateľom, krajský súd vrátil vec okresnému súdu 1 na ďalšie konanie,

- 31. august 2012 – spis bol vrátený okresnému súdu 1,
- 7. september 2012 – okresný súd 1 vydal uznesenie o dočasnej úprave styku sťažovateľa s maloletými,
- 12. september 2012 – okresný súd 1 uznesením z dôvodu veci už rozhodnutej (res iudicata) konanie o návrhu otca na úpravu jeho styku s maloletými zastavil,
- 4. október 2012 – sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu zo 7. septembra 2012,
- 8. október 2012 – sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu z 12. septembra 2012,
- 14. november 2012 – spis bol predložený krajskému súdu,
- 5. december 2012 – krajský súd uznesením sp. zn. 8 CoP 478/2012 potvrdil uznesenia okresného súdu 1 zo 7. septembra 2012 a z 12. septembra 2012,
- 7. december 2012 – spis bol vrátený okresnému súdu 1,
- 2. apríl 2013 – sťažovateľ namietal zaujatosť zákonnej sudkyne okresného súdu 1,
- 16. apríl 2013 – spis bol predložený krajskému súdu na konanie o námietke zaujatosti,
- 22. apríl 2013 – krajský súd uznesením sp. zn. 1 NcC 15/2013 rozhodol, že zákonná sudkyňa okresného súdu 1 nie je vylúčená z prerokovania a rozhodnutia danej veci,
- 23. apríl 2013 – spis bol vrátený okresnému súdu 1 a súčasne bol okresnému súdu 1 doručený návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhal dočasného nariadenia striedavej rodičovskej výchovy k maloletým, sťažovateľ súčasne predložil listinné dôkazy,
- 30. apríl 2013 – okresný súd 1 uznesením zamietol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia,
- 29. máj 2013 – okresnému súdu 1 bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu z 30. apríla 2013,
- 3. júl 2013 – spis bol predložený krajskému súdu,
- 11. júl 2013 – krajský súd uznesením sp. zn. 8 CoP 261/2013 potvrdil uznesenie okresného súdu 1 z 30. apríla 2013,
- 16. júl 2013 – spis bol vrátený späť okresnému súdu 1,
- 4. september 2013 – okresný súd 1 uznesením prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 P 26/2012,

- 31. január 2014 – okresný súd 1 uznesením z 31. januára 2014 s poukazom na Nariadenie rady (ES) č. 2201/2003 konanie vo veci z dôvodu nedostatku právomoci zastavil, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. februára 2014,

- 11. marec 2014 – okresný súd 1 uznesením konanie o návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia o úprave styku s maloletými deťmi zastavil.

Ústavný súd preskúmal postup okresného súdu 1 v konaní vedenom pod sp. zn 19 P 89/2011 v období do jeho prerušenia uznesením zo 4. septembra 2013 a konštatuje, že nezistil nečinnosť ani neefektívnosť, ktorá by dosahovala intenzitu sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto v tejto časti sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

IV.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátkou JUDr. Ivetou Kalinovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014